

CAN SELLARÈS

Recordo aquells diumenges, tots i cadascun d'ells. No fallava ni un. Mon pare treballava de sol a sol i només el veia quan intuïa el petó de bona nit en arribar de la feina. Doncs, els diumenges eren nostres. Els diumenges mon pare dedicava i compensava tota l'absència setmanal, i com ens cundia a Can Sellarès!!! Podríem anar a la Torre Lluch, però se'ns quedava petita. No era suficient per una ànima lliure i per un pare enamorat de la natura i els espais amplis i tranquils. I es que quan arribaves a Can Sellarès semblava que sorties de la civilització. Trobaves amplitud per córrer, cridar, nens i no tant nens; gaudint de l'esport/jugant. Trobaves un microclima i un refugi particular. "ERA ESPECIAL".

Recordo moments divertits a la piscina, una piscina preciosa. On vaig créixer amb les meves cosines fent amics, fins que la van tancar, doncs no quedava més remei a la resignació i massificació de la platja. "ERA ESPECIAL".

Recordo els casals d'estiu on un munt de nens (mocs) com jo, corríem per tot el perímetre de Can Sellarès com si no hi hagués un demà, no t'ho acabaves mai! Recordo les samarretes hippies que ens ensenyaven a fer els monitors empapant-los en llexiu. Recordo com, a falta de piscina i quan hi havia aquella font una mica més enllà dels WC, fèiem guerra d'aigua amb globus. I com ens posàvem! (una pena que no captessin la importància del que representava la piscina per nosaltres). I com no, l'hora del dinar a la masia, amb macro taules "militars" i síndries amunt i avall, com ens agradaven! "ERA ESPECIAL".

Recordo, una miconna més gran, quan em vaig apuntar a Handbol a col·legi i podia anar a Can Sellarès a practicar. "ERA ESPECIAL".

Recordo una època menys dolça, on una malaltia crònica diagnosticada als 14 anys, em va confinar entre l'hospital i casa meva, brot rere brot fins pràcticament als 21 anys i a la espera que pugui rebrotar. Tot i així, res impedia, quan podia sortir i fer "quelcom" d'esport anar a fer tres canastes a Can Sellarès, o simplement desconnectar d'aquest món de preses i ansietats on a penes queden espais oberts per respirar! "ERA ESPECIAL".

ERA ESPECIAL, el simple fet de poder caminar, sense trobar 4 parets, sense caminar sempre per asfalt, sentir la màgia del caliu que es crea a Can Sellarès de manera innata, sentir la vida tal i com és, sense haver de pagar per donar un pas endavant. Sentir l'aire, els arbres, el cant dels ocells....sentir-te viu!

Que trist es veure com els dos consistoris s'ho han anat carregant poc a poc, i treballant a esqueses amb "premeditación y alevosía".

Desitjo que... "ERA ESPECIAL", es mantingui en "ES ESPECIAL"
SALVEM CAN SELLARÈS